

TŘI JEZDCI

BALADA

Tři jezdci pádí z Kostnice,
jak by je štvaly vzteklice,
a jejich spěch a jejich vztek
sprovází teskně Rýnu jek.

Zpět do Čech mužové ti jdou,
zpět s pomsty věštbou strašlivou.
Hlas jejich jako bouře lká —
jen noc mu slouchá divoká —
teď bázlivě — teď bujně zas
odnáší vítr dál ten hlas.

„O Jene, lípo zkácená,
kam prchne věrná včelka tvá?“

„Tak pochována sláva tvá,
a ty chceš mlčet, vlasti má?“

„Ač mám jen hrstku popele,
v ní nesu nástroj mstitele.
Z ní šlehne plamen divoký
a k boji vyštve otroky.“ —

Tak třetí z nich se hrdě smál
a s bleskem v závod pádil dál
a řeky pláč a větrů kvíl
se jeho hlasem probudil.
Jen jejich píseň divoká
teď hlídá tam hrob proroka.

On sám však v nový dal se let
a s jezdci spěchá do Čech zpět!

Filji Vratislav Jahn (1838—1902)

PÍSEŇ ČESKÁ

Píseň česká slavně znívá,
v chrámu Páně když se zpívá,
kde duch prost vši pozemskosti
na perutěch pobožnosti
k vyšším stanům zalétá.
Píseň česká slavně znívá,
když lid: „Svatý, Svatý!“ zpívá.

Píseň česká sladce plyne,
z úst dívenky když se vine:
jako mezi květinami
když potůček lučinami
ku své řece pospíchá.
Píseň česká sladce znívá,
dívka když o lásce zpívá.

Píseň česká libě znívá,
když společně se zazpívá;
jako když věterci máje
laškují s větvemi háje,
tak tu rozmar s námi hrá!
Libě česká píseň znívá,
když ve spolku se ozývá.

Píseň česká srdce jímá,
brzy proudí, brzy hřímá,
někdy lahodou oplývá,
jindy žalem se odívá,
tu zas frašně štěbetá.
Nejvřeleji ale znívá,
lásku k vlasti kdy rozhřívá.

Jan z Hvězdy (Jan Jindřich Marek, 1803–1853)